

Retfærdighedstanke sige, at den ganske vist er god nok i sig selv, men saa længe Følelsen af, at der er nogen Uretfærdighed til Stede, ikke gør sig gældende hos dem, der formentlig skulde lide under den, er Tiden ikke kommen til at gøre Alvor af Retfærdigheden. Men nu er det jo ikke længere siden end Vinteren 1888, at der skete en Henvendelse til Rigsdagen af ca 20,000 Kvinder fra hele Landet, hos hvem Følelsen af denne Sags »paatrængende Nødvendighed« var stærkt oppe. For saa vidt er jo de naturlige Betingelser til Stede for at føre Sagen igennem, naar man overhovedet anerkender, at den er retfærdig. Jeg skal derfor ikke gaa ind paa at tale om den i dens Almindelighed, men kun gøre opmærksom paa de Enkeltheder, hvori det foreliggende Forslag adskiller sig fra det, der i Foraaret 1888 blev vedtaget her i Tinget og herfra sendt til Landstinget. Det første Punkt, hvori Forskellen bestaar, er dette, at her i Forslaget er Valgbarheden taget med som et naturligt Tillæg for de Kvinder, hvem man tænker at give Valgret. Jeg tror, at saaledes som Forholdene har udviklet sig, maa det ogsaa siges at være baade rigtigt og naturligt. Det viser sig jo for Eksempel, at paa Island, hvor man tidligere har faaet kommunal Kvindevalgret gennemført, er man i Aar naaet til at vedtage, at Valgbarheden føjes til, og jeg kunde endogsaa tænke mig, at selv Mennesker, der ikke vilde gaa med til Valgretten, kunde godkende Valgbarhedens Betydning af lignende Grunde som dem, der gør, at man i det politiske Liv anerkender Valgbarhedens Indtræden som berettiget, forinden man mener at kunne give Borgerne i Landet Valgret. Den samme Betragtning, som har gjort, at Mænd fra 25 til 30 Aarsalderen anses for at kunne være skikkede til at have Valgbarhed, uagtet de ingen Valgret har, kunde jo gøre, at selv mange, der var mod Kvinders Valgret, dog kunde anse det for praktisk nyttigt, at de blev valgbare, for at de særlig egnede Evner, der hos Kvinder maatte findes til Udøvelse af kommunale Hverv, kunde komme paa deres rette Plads. Og det kunde ikke være vanskeligt at paavise ikke faa Omraader, hvor netop Kvindens Arbejde i den kommunale Forvaltning kunde have sin Betydning. I Skoleforholdenes Ordning, i Fattigvæsenets Ordning, i Ordningen af Sygehjælpen og Forsørgelsen af Voksne og af Børn osv. osv., kan det dog ikke nægtes, at man under Forhandlingen og Afgørelsen vilde have en virksom Hjælp i dygtige Kvinders Kræfter. Af saadanne Grunde har Forslagsstillerne ment, at der ingen Anledning var til ikke at tage Valgbarheden med som supplerende Bestemmelse, naar Sagen iøvrigt kom frem paany.

Det næste Punkt, hvor en Forskel fra det tidligere gør sig gældende, er i Spørgsmaalet om gifte Kvinders Stilling